

No podem perdre ni un vot ni un escó

written by Manel Manzanás | 12 de novembre de 2017

A les eleccions il·legals del pròxim 21D el sector sobiranista juga dues partides diferents.

La primera partida de l'independentisme és si legalitza o no aquestes eleccions amb la seva presència als comicis. Aquestes eleccions han estat convocades per l'Estat espanyol com un acte de supremacia territorial, legislatiu i de demostració de poder. Aquest abús i ingerència antidemocràtica convidaria a no participar-hi i fer una campanya abstencionista per devaluar els resultats. Tanmateix, sabent que el nivell d'abstenció seria menystingut pels partits unionistes, es constituïria igualment el Parlament i es conformaria un Govern suportat pel PP, C's i PSC.

També és cert que el president Puigdemont va anunciar públicament que la seva millor opció era convocar les eleccions si el govern central retirava l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola.

Arribats a aquest punt i sense entrar ara en el debat de si era encertat o no convocar eleccions, la qüestió és que, d'eleccions, n'hi hauria hagut igualment. Des d'aquesta perspectiva sembla raonable que els partits sobiranistes hagin de concórrer als comicis. Deixar tot l'espai electoral als partits unionistes hauria estat un error de conseqüències històriques.

La segona partida de l'independentisme és si ha de presentar-se a les eleccions, junts en un bloc unitari o per separat segons la ideologia tradicional d'esquerra i dreta.

El resultat de les eleccions té dos elements a considerar: els vots obtinguts i els escons que corresponen. L'independentisme

ha de guanyar els dos àmbits.

Els partits unionistes van limitar la victòria de l'independentisme obtinguda el 27S per considerar, faltant a la veritat, que no tenien la majoria de vots per impulsar el programa electoral independentista. En aquest sentit cal dir que el resultat dels vots obtinguts seria el mateix si els partits o entitats sobiranistes es presenten junts o per separat. Se sumaran els vots emesos a cadascú i ja està.

En canvi quan s'analitzen el resultat dels escons la consideració és diferent. Aquí la matemàtica és inqüestionable: el sistema de recompte segons la llei d'Hondt (sobre l'equilibri territorial dels vots) atorga beneficis a les agrupacions o candidatures que obtenen major nombre de vots. També és cert que agrupar tendències polítiques allunyades ideològicament de l'eix esquerre o dreta pot desincentivar persones que provenen de sectors socials molt diferents, a sumar-s'hi.

L'independentisme ha de guanyar en vots i en escons. Què fer doncs?

Al meu entendre, la solució està a observar el moment en què es donen aquestes eleccions. Si tenir la meitat del Govern legítim a la presó i l'altra meitat a l'exili, si tenir les institucions intervingudes econòmicament i físicament per l'Estat espanyol no és suficient per mirar per sobre de tot els interessos nacionals i de país i no només les lícites discrepàncies ideològiques, és que potser no ens mereixem ser un Estat.

L'independentisme ha de guanyar en vots i en escons.

S'ha d'intentar una llista conjunta independentista amb polítics de tota l'amplitud ideològica possible, des de la CUP, ERC, D's, SI, MES, PdCat, ..., amb càrrecs electes dels Ajuntaments i persones de la societat civil.

I això per què? Per conformar un Govern de concentració que finalitzi allò que ha quedat a mitges: proclamar oficialment la República i promulgar els decrets llei que la suporten, finalitzar les estructures d'estat, exercir el control administratiu i territorial del país, aconseguir el reconeixement internacional del nou estat, iniciar el procés constituent i procedir a la negociació dels termes del divorci amb l'Estat espanyol. Res més.

Aquí podria haver-hi acord entre tots els ciutadans que optem per un estat independent, després ja tindrem les noves eleccions constituents per votar ideologies com qualsevol país "normal". Fins aleshores, concentració d'esforços.

No podem perdre ni un vot ni un escó. Si algun partit no opina el mateix que ho digui.